

Bitterhetens kval

Just där ilskan möter feghet
står två fån och agiterar
dom som borde skapt en enhet
som i kärlek triumferar
går nu blodiga i striden
i en avsikt att förbanna
den prestige hos individen
som förlöjligar det sanna
och utan självinsikt fördömer sin rival

Sen skjuter dom från höften
med agg och ord som sårar
som om hatet gav dom löften
som båda parter lovar
i den dom älskar vill dom döda
det dom i andra kan benåda
som om kärleken var gröda
som aldrig grönskat för dom båda
blir den plötsligt deras slagfälts areal

Den är som bortblåst all den skönhet
dom dyrkat och förkovrat
varje kännedom blir skörhet
som illviljan förkromat
som får varje skydd att rämna
i en kaskad av elak svada
men för varje slag dom ämna
får dom ett själv och tar skada
och när dom tystnar är förödelsen total

Sen föds begäret att bekräftas
i vad det helst må vara
som om kärleken behäftats
med en galge och en snara
flyr dom kränkta katastrofen
mot låsta positioner

att allt som sagts är apostrofer
som ryckts bort ur relationen
men dom lider alla bitterhetens kval

Så blev jag själv här med min penna
i en kväll svår att förklara
men jag är den första att bekänna
att jag är ingen att försvara
jag som tror på dialogen
fick nåt hotfullt i min stämman
förde våld på monologen
för att vanvärda och skrämman
som om segern vore mer värd än moral

Jag bär en ivrig tro på kärlek
att vårda ömt ett hjärta
jag är beroende av närhet
så vad föder denna svärta
vill tro att ilskan är en rening
som tids nog för oss samman
och mänsklighetens mening
är dess kärlek till en annan
men just ikväll känns tilltron till den skral

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JJ med Poeter.se id #11119 innehar upphovsrätten